

Zpověď

Jiří Schelinger

Já jsem řidič k pohledání, v hospodě vám nemám stání,
jak urazím dvě, tři piva, auto na mě svůdně kývá,
to se jede jak by ne, jedna, dvě, tři promile
zručnosti mi dodají, kdo by jezdil tramvají.

Do zatačky to je jízda, v protisměru jen to hvízdá,
tam je místa nejvíce, říká mi má opice,
předjedu vás, jak se pyšním, na přejezdu železničním,
na vozovce neznám pruhy, rád mi uhne každý druhý,
tramvaj předjíždím jen vlevo, ať si dají pozor nebo .,
jezdím hlavně po chodníku, to je dráha závodníků.

Pro mě všechny slasti předčí, když pak hrůzou chodci ječí,
my jsme páni ulice, říká mi má opice,
neuznávám zákaz stání, ani místa k parkování,
když mě Volha VB staví, jsem velmistr v nadávání,
na záchytku když mě vedou, kleju, kopu, házím sebou,
takhle jedná jezdec pravý, Arizony mravů znalý.

U soudu pak blednu, koktám, kolik roku nejezdit mám,
abych měl své místo v base, spravedlnost postará se,
já to nechtěl, jsem kající, to ta piva ve sklenici,
měj jsem pocit, že jsem Lauda, teď jdu sedět, jaká hanba.

Z toho berte poučení, alkohol ten přítel není,
toho kdo chce jezdit v klidu autem nebo na mopedu,
tak si na to pozor dejte, poslechnout mě neváhejte,
jako mě vás zničí pýcha, opilého závodníka.